

KULTAINEN LUSIKKA

JESSA MAXWELL

BAZAR

KULTAINEN LUSIKKA

KULTAINEN
LUSIKKA

JESSA MAXWELL

Suomentanut Timo Korppi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Timo Korppi
Englanninkielinen alkuteos *The Golden Spoon*
Copyright © 2023 by Jessica O'Connell

ISBN 978-952-376-791-1

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

ESIPUHE

BETSY

Betsy nostaa kännykän korvalleen ja yrittää kuunnella. Tuuli ja sade piiskaavat ikkunaa niin, että lasit helisevät. ”Emme pääse palaamaan vielä toviin”, hän kuulee Jessican sanovan. Ääni rätisee ja katkeilee. ”Myrsky on katkonut paljon puita ja täytyy odottaa, että saadaan miehiä avuksi raivaamaan ne tieltä. Vaikka en usko, että kukaan lähtee sellaisiin hommiin, ennen kuin myrsky laantuu.”

”Et siis pääse takaisin Graftoniin?” Betsy tuntee paniikin vellovan jo rinnassaan. Koko muu kuvausryhmä on jo poistunut pakattuaan kiireesti laukkunsa ja häipynyt kovaa kyytiä kaupunkiin, etteivät olisi joutuneet ajamaan myrskyssä. Kartanoon jäivät vain hän, Archie ja kilpailijat. Vilunväristykset saavat hänet vetämään villatakkia tiukemmin ympärilleen.

”Mitä sanoit? Linja on hyvin heikko. Ikävä sanoa, mutta täällä tarvitaan joku huolehtimaan teltasta. Sen sisällä on varmaan tonnin painosta kuvausvälineistöä, kameroita ja kaikkea. Tiedän, että tekniikka ei ole sinun heiniäsi, mutta

voitko varmistaa, että ovet on lukittu? En voi muuta kuin rukoilla, että telta on tarpeeksi tukeva kestämaan tämän myrskyn. Sanovat, että se pahenee vielä tästäkin, ennen kuin alkaa kirkastua. Ikävä pyytää sinua, mutta ketään muutakaan en saa kiinni. Voin toki yrittää soittaa Archielle, mutta kun kyse on sinun talostasi, ehkä olisi luontevampaa, jos sinä kysyisit.”

”Yritän”, Betsy lupaa. Vaikka sitä päivää ei ole näköpiirissä, että hän siltä mieheltä pyytäisi mitään, ei sen jälkeen, mitä tämä on tehnyt. ”Mutta tämä on kyllä aivan... perseestä.” Häntä harmittaa vietävästi, kun hän sulkee puhelimen. Niiden kymmenen vuoden aikana, jotka hän on juontanut *Leivontaviikkoa*, hän ei ole ikinä joutunut rehkimään. Eikä teltan kestävyuden varmistaminen kaatosateessa kuulu hänen sopimukseensa. Ei auta muu kuin vetää syvään henkeä. On tosin osin hänen oma syynsä, että pyysi kuvausryhmän jäämään kaupunkiin, koska oli sietämätön ajatuskin, että porukka lampsisi likaisissa kengissään pitkin Grafton Manorin lattioita kuvaustarpeitaan raahaten.

Ikkunassa näkyy salaman välähdys ja heti perään kuuluu ukkosen valtava jyrähdys. Betsy kiiruhtaa vaatehuoneeseensa ja kaivaa esiin isänsä painavan, keltaisen sadetakin. Työntäessään käsiään sen hihoihin hän tajuaa olevansa pettynyt, ettei nenään pölähdä enää tuttua sikarin tuoksua, vain tunkkainen haju käyttämättömyyden seurauksena. Sama tuoksu leijuu muuallakin talossa ja häiritsee häntä tuon tuostakin.

Betsy siirtyy käytävän kautta kohti pääportaita. Verannan kahden kerroksen korkuiset ikkunat saavat osansa

sadepisaroiden rummutuksesta. Jo rynnätessään etuovelle hän tuntee avuttomuutta. Hän kiskaisee hupun päähänsä ja työntää raskaan oven auki. Tuuli iskee voimalla vastaan. Telttä on vain kymmenen askeleen päässä portailta, mutta vettä tulee kuin saavista kaataen ja näkyvyys on kuin tuijottaisi kosken kuohuihin. Betsy yrittää pitää suunnan ja askeleensa vakaina. Tuuli painaa sateen häntä päin aivan vaakasuorassa ja pisarat lähes sokeuttavat hänet, kun hän sovittelee askeleensa märille kiviportaille ja astuu maahan kahden kivileijonan välistä. Niiden päät lepäävät väsyneesti kypälien varassa, kuin nekin olisivat antaneet periksi myrskyn raivolle.

Hän kiiruhtaa nyt yli soratien pätjän ja siirtyy nurmikon puolelle, sadekuurojen piiskatessa häntä armotta. Oikean kengän kanta uppoaa heti märkään nurmikkoon ja on kaataa hänet rähmälleen. Betsy joutuu hyppimään hetken yhdellä jalalla ja joutuu kiskomaan mutaan uponneen kengän ylös. Vesi ja muta lilluvat kengän sisällä, kun hän sovittelee sitä uudelleen jalkaansa. Hän on jo tässä vaiheessa märkä kuin uitettu koira ja suree jo nyt, mikä siivoaminen ja siistiytyminen hänellä on edessään, ennen kuin kuvaaminen voidaan aloittaa uudelleen. Se tulee viivästyttämään kaikkea ja paljon. Siihen uppoaa myös rutosti rahaa, käsittämättömän paljon. Kaikki tämän kauden tuotannossa on menossa järkyttävällä tavalla päin helvettä.

Keskinäiset kemiat eivät toimi, kirjoitti äskettäin *The Post*, kun sen toimitukselle vuoti hieman filmimateriaalia ensimmäisestä kuvauspäivästä. Juttu oli otsikoitu *Mitä Leivontaviikolle tulee käymään?* ikään kuin lehdistö uskoisi

jollain lailla ongelman olevan heissä molemmissa. Kukaan ei ikinä valittanut hänen kemioistaan *mitään*, ennen kuin *tuo mies* ilmaantui mukaan kuvioon.

Vihaisena hän vetää teltan takaseinän luukun auki ja sytyttää taskulamppunsa. Sade kurittaa edelleen teltan kattoa äänekkäin roiskauksin. Lampun valokeila pyyhkii teltan sisustaa. Kaikki pöydät on puhdistettu ensiluokkaisen siististi päättyneen kuvauspäivän jäljiltä. Ryhmä on tehnyt hyvää työtä seuraavan päivän kuvauksia varten. Kaikki on putipuhdasta leipurien paluuta varten, kun nämä alkavat taas aamulla sotkea kaikkia mahdollisia pintoja pölisevillä jauhoilla ja taikinaklöntheillä. Kaikki pöytämalliset tehosekoittimet ovat siistissä ja suorassa rivissä, samoin kaikki leivonnassa tarvittavat keittiövälineet paikoilleen ja käden ulottuville aseteltuina. Tarjolla on pastellivärejä henkivä, toiveikas asetelma vaaleille puupinnoille koottuna. Henkimään maanläheistä ja ihmisiin vetoavaa tunnelmaa. Ja yleisesti ottaen kaikki rakastavat leipureita, koska he ovat niin mukavia. Toki joskus vähän temperamenttisia, mutta he yrittävät koko ajan parhaansa, se tunnustus heille on annettava. Betsy tietää, ettei ole ikinä itse joutunut työssään niin koville kuin monet heistä. Tämä ryhmä ei poikkea edellisistä. Totta kai ennenkin on ollut... haasteita. Mitään ruusuilla tanssimista nämä vuodet eivät ole milloinkaan olleet.

Salama räsähtää taas ja seuraa raivokas pamaus, kun se iskee johonkin aivan lähetytyillä. Betsyä puistattaa ja hän siirtyy kohti oikeanpuoleista kamerarivistöä. Ne näyttäivät olevan turvassa. Nurmikko niiden alla on kuivaa.

Betsy pyöräyttää lampun valokeilaa teltassa vielä kertaalleen ja valmistautuu vetäytymään takaisin sisään ja lämmittelemään itseään portviinilasillisen seurassa. Hän haluaa unohtaa, että on päättynyttä päivää koskaan elänytkään. Juuri silloin hän huomaa jotakin outoa teltan etuosassa. Tuomarien pöydällä näkyy jotakin kummallista. Kun hän suuntaa valon suoraan siihen ja ottaa muutaman askeleen sitä kohti, hän on erottavinaan kakun. Onkohan se jäänyt siihen joltakin päivän leivontahaasteen jäljiltä? Se olisi varsin outoa, koska yleensä kaikki siivotaan pois näkyvistä heti, kun kamerat sammutetaan.

Kun Betsy ehtii lähemmäs, hän näkee jo valmiiksi paisetetun kakun, josta on siististi leikattu palanen. Sen alta valuu pitkin pöytää kirsikanpunaista mehua, ja osa päätyy pöydän alle, missä se sekoittuu telttaan vuotaneeseen sadevesilammikkoon. Kun hän ehtii pöydän ääreen, sydän on pysähtyä. Tämä sotku aiheuttaa taas viivytystä kuvauksiin. Kallista ja rasittavaa.

Jostakin putoaa pisara hänen kasvoilleen ja se saa Betsyn kavahtamaan. Käsi nousee kuin automaattisesti pyyhkäisemään poskea. Sormissa tuntuukin jotakin tahmean märkää ja kun hän väläyttää sormiin päin taskulampun valoa, hän kauhistuu nähdessään niihin tarttuneen jotakin punaista. Se vaikuttaa kuin–

Betsy kääntää lampun valokeilan kohti teltan harjakattoa, missä se tavoittaa jotakin. Jo ennen kuin hän edes tajuaa karmeuden päänsä päällä, hän puhkeaa kirkumaan.

Julkaisuvapaa heti:

Grafton, Vermont, 23. toukokuuta 2023 – Flixer-suoratoistopalvelu on ilmoittanut aloittavansa menestysformaattinsa *Leivontaviikon* 10. tuotantokauden kuvaukset. Tämä rakastettu leivontaohjelma, joka valloitti katsojien sydämet jo kymmenen vuotta sitten, on juhluvuoden kunniaksi valinnut leivontatelttaan uuden juontajan. Veteraanituomari ja sarjan luoja Betsy Martin jatkaa tuomarina ja toisena juontajana. Tämän tuotantokauden uusi juontajakasvo on *Leikkuulaudasta* tuttu juontaja Archie Morris, palkittu leipuri hänkin. Ensimmäistä kertaa ohjelman historiassa Betsy saa rinnalleen toisen juontajan. Kuten tähänkin saakka, ohjelma filmataan Betsy Martinin kotitilalla Grafton Manorissa Pohjois-Vermontin kukkuloilla.

Kuusi loistavaa leipojaa saapuu Grafton Manoriin 5. kesäkuuta kilpailemaan Yhdysvaltain parhaan kotileipurin tittelistä. Kisa kestää maanantaista perjantaihin, viisi kiihkeärytmistä päivää, ja huipentuu kahden siihen saakka parhaiten pärjänneen leipurin väliseen perjantaifinaaliin.

Leivontaviikon voittaja saa julkaisusopimuksen omaan leivontakirjaansa, jonka julkaisee Flying Fork Press, joka on osa Magnus Books -suurkustantamo, Yhdysvaltain johtavaa keittokirjojen julkaisijaa. Kirsikkana kakun päällä voittaja saa tunnustuspalkinnon saavutuksestaan himoitun Kultainen Lusikka -palkinnon.

Olemme nyt valmiit julkistamaan kaikkien kuuden kilpa-leipurin henkilöisyydet. Heidät on poimittu yli kymmenen-tuhannen kilpailuun ilmoittautuneen, innokkaan kotileipurin joukosta. Kaikki ovat taitavia leipojia kotioloissa, mutta tulee olemaan kiinnostavaa nähdä, miten he pärjäävät kilpailuteltassa.

Stella Velasquez

Entinen *The Republicin* toimittaja, asuu Brooklynissä, New Yorkissa. Hän on itseoppinut leivontataidon mestari ja on kotileipurina tähänastisista *Leivontaviikon* osanottajista kaikkein kokemattomin, vaikka hänen taitotasonsa vastaa hyvinkin kokeneen leipojan osaamistasoa. Hänen suosikkejaan leivonnaisten joukossa ovat erilaiset kakut. Hän leipoo ja koristelee niitä mielellään ystävilleen New Yorkissa. *Leivontaviikossa* Stella rakastaa kaikkea ja muistaa mainita, että sekä ohjelma että Betsy Martin ovat auttaneet hänet elämässään läpi monesta ahdingosta.

Hannah Severson

Hannah tuo terveiset Eden Lakesta, Minnesotasta. Hän on paikallisen Polly's-lounasravintolan ylpeys ja ilopilleri. Hän on toiminut siellä leipurina jo 15-vuotiaasta saakka. Hannahin kekseliäät piirakkareseptit ovat tehneet hänestä paikallisen legendan. Nyt 21-vuotias, ihmelapseksikin kutsuttu Hannah

on *Leivontaviikon* kautta aikojen toiseksi nuorin osanottaja, elävä esimerkki täydellisestä omistautumisesta leivonnalle. Silloin, kun ei ole ohjaamassa jonottavia asiakkaita Polly's-ravintolassa piirakkaherkkujensa ääreen, Hannah testaa leipä- ja jälkiruokareseptejään naapureihinsa ja perheenjäseniinsä, erityisesti poikaystäväänsä Beniin.

Gerald Baptiste

Gerald tulee New Yorkin Bronxista ja toimii siellä matematiikan-opettajana edistyneemmille lukiolaisille. Hän käyttää vapaa-aikansa etsimällä uusia ainesosia tieteellisestikin kiinnostaviin leivonnaisiinsa. Tämän parissa Gerald on tutustunut maanviljelijöihin, joiden puheilla hänellä on tapana poiketa osavaltion pohjoisosissa. Aina kun mahdollista, hän jauhaa käsin omat leivontajauhonsa ja valmistaa omat lisukkeet ja tykötarpeet lähes olemattomistakin ainesosista.

Pradyumna Srinivasan

Yksityisyrittäjä Pradyumna on Spacer-yhtiön perustaja ja entinen toimitusjohtaja. Yhtiö tunnetaan tietokoneapplikaatiostaan, jolla voi jäljittää vapaita parkkipaikkoja kaupunkialueilla. Myytyään yhtiönsä Pradyumna ryhtyi käyttämään aikaansa leipomiseen ja rentoutuu tekemällä leivonnaisia ystävilleen, joita kutsuu usein luokseen Bostonissa sijaitsevaan kattohuoneistonsa. Hänen leivontansa tunnusmerkki on rentous. Usein

hän improvisoi herkkujensa ainekset ja valmistustekniikan, kun ryhtyy luomaan ainutlaatuisia leivonnaisiaan.

Lottie Byrne

Lottie on eläköitynyt sairaanhoitaja Kingstonista, Rhode Islandilta. Vapaa-aikanaan Lottie leipoo mielellään herkuja tyttärelleen Mollylle. Hänellä on pienessä talossaan vaikuttava kokoelma erilaisia taikinakulhoja sisustuskoristeina. Lottien leivontataidot ovat äidin perintöä ja reseptejään hän on kehitellyt nuoresta saakka. Hänen erikoisuutensa on perinteisten leivonnaisten uudistaminen nykyaikaan sopiviksi.

Peter Gellar

Peter perheineen asuu Woodsvillessa, New Hampshiressa. Hän on rakentamisen erikoismies, erityisesti liittyen vanhojen rakennusten restaurointiin. Silloin kun Peter ei puuhaile pitkin itärannikkoa korjaamassa perustuksia tai puulattioita, hänet saattaa löytää toisesta suosikkikohteestaan – kotinsa keittiöstä – leipomasta herkuja kumppanilleen Fredrickille ja heidän kolmivuotiaalle tyttärelleen Lululle.

NELJÄ PÄIVÄÄ AIEMMIN: SAAPUMINEN

GERALD

En ollut lainkaan hämmästynyt, kun sain puhelun, vaikka pulssi tietenkin tiheni hetkeksi. Kelloni sykemittari antoi minulle silloin lisäpisteen, kuin treenaamisesta. En ollut valinnasta Leivontaviikko-ohjelmaan lainkaan hämmästynyt, koska olen oikeasti ensiluokkainen leipuri. Kuka hyvänsä voi olla sellainen, jos on tarpeeksi kurinalainen. Kysehän on pelkästä kemiasta. Täydellisen kakun luomiseksi pitää vain hallita oikeat mittasuhteet. Kun etsii tarvittavat yhtälöt oikeista paikoista, kaikki elämässä järjestyy.

Jos vaikka haluaa kulkea julkisilla liikennevälineillä koko matkan asunnosta Bronxissa maatilalle Vermontiin leivonta-ohjelman kuvauksiin, pitää vain perehtyä kunnolla aika-tauluihin. Ensin maanalainen D-juna 34. kadun asemalle, siellä uloskäynti kyseiselle kadulle koillispäästä. Sen jälkeen kahden korttelin kävely länsisuuntaan, mistä Moynihanin juna-asemalle ja siellä tasan 11 minuutin odotus junalle, joka lähtee Vermontiin 8.15. Sen kyydissä ehdin Battleboroon

tasaa 3.45. Siellä ehtii juoda kahvit aseman viereisessä kahvilassa, ennen kuin sieltä lähtee paikallisliikenteen bussi, joka vie suoraan Grafton Manorin portille.

Olen perehtynyt Graftonin rakennuksiin ja tiluksiin laaamalla koneelleni rakennuspiirustukset Vermontin historiallisen seuran tietokannasta. Talo on kooltaan valtava, mutta minusta tuntuu, että tunnen sen jo ennakolta läpikotaisin. Se vähän helpottaa oloani, sillä en yleensä nauti uusista paikoista, varsinkaan kokonaisuudesta viikosta oudossa seurassa. Olen painanut mieleeni reitin vierashuoneista ruokasaliin ja sieltä leivontateltalle. Olen myös laskenut etukäteen ajan, jonka tarvitsen siirtymiseen kustakin paikasta toiseen.

Olen laskenut kaikki matkani liikkuvat osat ennakolta niin moneen kertaan, että minun tuskin tarvitsee edes vilkaista tulostamaani aikataulua, kun astun maanalaisesta matkatavaroideni kanssa ja astelen reippaasti pitkin asemalaituria. Siellä joku mies soittaa viululla Bachia. Tunnistan sävelmän heti viulusonaatiksi numero yksi G-mollissa. Koska minulle sattui kyytineuvoksi pikavuoro, suon itselleni kaksi minuuttia kappaleen kuunteluun silmät kiinni. Musiikin siivin lennähdän likaiselta asemalta lapsuudenkotini keittiöpöydän ääreen. Muistan sieltä jokaisen yksityiskohdan, jokaisen nirhaman puupinnassa ja kaikki kulumat vinyyliselkäsissä tuoleissa.

Äitini oli siirtolainen Granadasta, koulutettu kemisti, mutta saavuttuaan Yhdysvaltoihin hän ei onnistunut saamaan opintojaan vastaavaa työtä, joten hän ryhtyi siivoojaksi erälle rikkaalle perheelle Manhattanilla. Kun perheen

rouva pääsi selville äitini keittotaidoista, hän sai vastuun myös perheen ruokataloudesta. Hänen kakkunsa herättivät eniten ihastusta. Lopulta kaikki perheet Tribecassa pyysivät äitiäni leipomaan kakut lastensa syntymäpäiville ja iltojen cocktailtilaisuuksiin. Äiti suhtautui leivontaan hyvin tosisaan ja saattoi harjoitella sitä kotona jopa keskellä yötä. Jos satuin silloin keittiöön, hän antoi minun maistella leivonnaisiaan lämpimän maitolasillisen kanssa. Loppujen lopuksi hän perusti oman leipomon ja suorastaan rukoilin, että voisin olla siellä töissä koulunkäynnin sijasta, mutta ei hän sellaiseen suostunut. Niinpä opiskelin oman leivontataitoni siellä iltaisin koulun jälkeen. Selitin tämän kaiken hakemusvideollani, sekä tietysti kokemukseni käsin jauhetuista jauhoista.

Kuvaukset osuvat koulun kesälomien aikaan, joten en ole silloin kiinni opetustoimessani. Toki minulla on ennestään omat rutiinit koulun loma-aikoihin, mutta olen nyt suostunut poikkeamaan niistä ja laskin menestyksen todennäköisyyden suosivan minua kaikista näkökulmista katsottuna. Jos voitan, mihin minulla on ainakin yhden kuudesosan mahdollisuus tai parempikin kokemukseni huomioiden, olen sillä todistanut itselleni, että olen se, mikä kuvittelen olevani ja silloin laskelmani pitävät paikkansa. Jos häviän, palaan normaaliin aikatauluuni viikon päästä.

Lahjoitan viulunsoittajalle kymmenen dollaria ja jatkan matkaani uloskäynnille, josta livahdan kirikkaaseen New Yorkin aamuaurinkoon. Jatkan matkaa pitkin 34. katua, jolla kuhisee turisteja tavallisten jalankulkijoiden lisäksi, ja yritän väistellä kadun reunassa vaanivia piraattiaurinkolasien

ja maustettujen jäähiletötteröiden kauppiaita. Heille en ole varannut aikaa suunnitelmassani. Lopulta saavun rautatieaseman koilliselle sisäänkäynnille. Tarkistan ajan kellostani, se on 8.03. Mieltä lämmittää, että olen ajoissa, eli aikataulusuunnitelmani on toiminut. Kannan matkatavarani asemahalliin ja vilkaisen vielä junien lähtöaikoja ollakseni varma. Tosin osaan ne jo ulkoa.

Yritän saada silmiini Vermontiin lähtevän junan, mutta se ei näytä olevan laiturilla, jolla sen kuuluisi olla, paikallisen koillissuunnan junan ja Washingtoniin lähtevän Acelavuoron välissä. Huomaan sen lähtölaiturin siirtyneen vähän kauemmas ja sen päässä vilkkuu punainen valo: *Myöhässä, odottakaa lisätietoja.*

Pelko alkaa kylmätä minua. Asiat eivät menekään täysin suunnitellusti.

HANNAH

Jos jätetään pois laskuista kaukana taivaanrannalla näkyvät vuorten siniset ääriviivat, minulle käy oikein sydämen päälle havainto, että Vermont ei juurikaan eroa kotiseudustani Eden Lakesta Minnesotassa. Samanlaisia pieniä kaupunkeja valtateiden varsilla, samanlaisia yksinäisiä bensa-asemia ja puolityhjiä strippiluolia. Samanlaisia, yksinäisiä valkoisia kirkkoja seisoo ylisuurten parkkipaikkojen perällä, seinistä rapiseva maali valtatielle saakka näkyvissä, kun kiidän niiden ohi mustan kaupunkimaasturin takapenkillä. Sen kuljettaja oli ollut minua vastassa Burligtonin lentokentällä,

kuten Leivontaviikon järjestäjät olivat luvanneet, käsissään pahvinen kyltti ja siinä minun nimi. Hannah Severson, poikittain painettuna. Jos totta puhutaan, odotin vähän juhlavampaa vastaanottoa, vaikka en uskonutkaan, että Betsy Martin olisi itse minua vastassa lentokentällä. Jo se olisi merkinnyt minulle enemmän, että tuppisuun kuskin lisäksi vastassa olisi ollut joku, jonka kanssa olisi ajomatkan aikana voinut edes jutella. Kuski vain mätti laukkuni työntökärryihin ja kipitin hänen perässään parkkipaikalle.

”Ajomatka vie vähän yli kaksi tuntia”, hän selitti, avasi minulle takaoven ja ojensi minulle pienen vesipullon.

Auton ilmastoinnin vaimea ääni oli ainoa, mikä korviini kuului, kun ajoimme läpi loputtoman maalaismaiseman. Jokainen ohitettu kaupunki oli edellistä pienempi ja tyhjempi. Karistan mielestäni ensipettymyksen. Leivontaviikko on minulle vain yksi askel eteenpäin uralla, ei koko maailma. Yritän muistutella sitä itselleni. Minua odottaa vielä paljon glamouria. Olen kuitenkin vasta 21-vuotias. Eli varsin nuori. Toiseksi nuorin kilpailija *Leivontaviikossa* kautta aikojen. Sitä paitsi Eden Lakessa ei ole mitään lähellekään Grafton Manorin veroista paikkaa.

”Pidä hauskaa”, Ben toivotti minulle sinä aamuna, kun vei minut lentokentälle. Kun nojauduin antamaan hänelle suukon eroajaisiksi, hänen ajokoiransa Frank työnsi päänsä väliimme ja nuolaisi minua leukaan. Naurahdin ja taputin koiraa, mutta yritin muistutella itseäni, että korjaisin jossakin vaiheessa koiran meikkiini nuoleman aukon.

”Lupaen sen”, vastasin Benille ja yritin näyttää mahdollisimman iloista naamaa, koska siihen Ben on tykästynyt

– kuten kaikki muutkin. Mutta salaa mielessäni ajattelin: *ette kukaan voi ymmärtää, kuinka paljon tämä merkitsee minulle.* Hauskanpito on jotakin ohikiitävää, vain hetken huvia. Se tulee päälle kuin pilvi ja kastelee, ennen kuin ihminen tajuaa, että yläpuolelta sataa vettä niskaan. Menestys on jotakin sellaista, johon voi kiinnittyä, jonka varaan voi tulevaisuutensa laskea. Leivontaviikko on minulle paljon enemmän kuin hetkellistä hupia. Se on mahdollisuus – ehkä ainoa mahdollisuuteni – saada aikaan jotakin merkittävää. Jotakin parempaa kuin työskentely Polly’s Dinerissa.

Työkaverit järjestivät minulle bileet ennen lähtöäni. Brian, Lucille ja Sarah toimivat niiden järjestäjinä. He ripusivat serpentiinejä kattoon ja ravintolan pöydät työnnettiin sivuun, jotta saimme tilaa tanssia. Paikalle kutsuttiin kaikki, jotka kaupungistamme tunsin. Polly oli sen kunniaksi pistänyt ravintolan ovet kiinni aikaisin ja väkeä riitti juomaan laatikkoviiniä ja syömään Susanin pakastepizzasiivuja. ”Olen aina tiennyt, että Hannahin piirakat ovat jotakin aivan taivaallista, enkö olekin?” Polly kehuskeli tuona iltana, jos kukaan halusi hänen kehupuhettaan kuunnella, koska sillä hän halusi selvästi napata osan kunniaista itselleen. Siitä hetkestä lähtien, kun sain puhelun vahvistukseksi valinnastani, kaikki muuttui. Kaikki halusivat lähelleni ja kaveriksi, koska tiesivät, että minut oli valittu Leivontaviikkoon. Tunsin jo syyllisyyttä siitä, että jos tämä olisi elämäni tilaisuus, en enää palaisi leipomaan Polly’s Dinerin takahuoneeseen.

Kyse ei ole siitä, ettenkö viihtyisi siinä työssä, mutta enpä usko, että kukaan jättäisi Leivontaviikon kaltaista uranostetta

käyttämättä. Olen nähnyt sen valtavan määrän seuraajia Instagramissa, jonka aiemmat voittajat ovat saaneet. Samoin suursuosion YouTubessa ja huikeat keittokirja- ja yhteistyösopimukset, joihin he ovat yltäneet. Yksi voittajista sai jopa oman keittiövälimerkin – pannuja ja kattiloita, joissa hänen nimensä oli kaiverrettu kullatuin kirjaimin astian kahvaan tai kädensijaan. Ja niitä tuli saataville kautta maan QVC:n suuren TV-shopin kautta. Leivontaviikko muutti heidän elämänsä, miksi se ei muuttaisi minunkin?

Katumaasturi kääntyy vihdoinkin pois päätieltä ja alkaa madella pitkin kapeaa pikkutietä, jota reunustaa jyrkät mäntymetsä. Yritä hillitä hermoni. Vedän syvään henkeä ja yritän hokea itselleni, että nyt pitää keskittyä. Olisi kauheaa ilmaantua kuvauspaikalle täysin nuotit sekaisin, mutta käyn niin kovilla kierroksilla, että pystyn tuskin pitämään itseni koossa. Jännittää enemmän kuin lukion päättäjaisissä – olen perheen ensimmäinen, joka selvitti lukion suoraan eikä joutunut suorittamaan oppimäärää GED:n kautta. Ja nyt jännitän jopa enemmän kuin ensimmäisiä treffejäni Benin kanssa. Mutta toisaalta Leivontaviikko voi viedä minut pitemmälle elämässä kuin koulu tai Ben yhteensä. Kunhan en nyt munaisi itseäni. En kestä ajatusta, että olisin yksi niistä osallistujista, jotka pudotetaan kisasta jo ensimmäisten päivien aikana, mikä merkitsisi nopeaa painumista unholaan. Niiden kilpailijoiden nimet pyyhkiytyvät kaikkien mielestä jo ennen kuin sosiaalisen median tilit saadaan kunnolla avattua.

Katselen käsiäni. Olen yrittänyt pitää itseni kurissa kuvausviikon lähestyessä, mutta huomaa lentokentältä alkaneen

pitkän automatkan aikana jyrksineeni kynsinauhat lähes vereslihalle. Toivottavasti olen muistanut pakata kynsiviilan mukaan. Kaivan esiin pienen taskupeilin kukkarostani ja vilkaisen, miltä kasvoni näyttävät. Tarkistan, ovatko hiuskiehkurat hyvässä järjestyksessä. Meikkasin lennon aikana uudelleen ja meikki on pysynyt kuosissa, mutta laitan vielä huulipunaa päälle vähän kiiltoa tehosteeksi.

Maasturi kaartaa mutkaan ja metsä jää taakse. Ajamme läpi korkeasta, kivistä kootusta portista ja Grafton Manor sukeltaa esiin. Tuijotan sitä auton ikkunasta suu auki. Vaikka olen nähnyt sen televisiossa tuhannet kerrat, juuri nyt se saa henkeni salpautumaan. Se on vieläkin vaikuttavampi luonnossa kuin televisiossa. Vaaleanharmaat graniittiseinät ja niissä jättimäiset ikkunat sekä savupiiput katolla. Näky on kuin suoraan Harry Potterista.

Auto pysähtyy pääsisäänkäynnin eteen. Portaikkoa varittoi kaksi kivileijonaa, joiden edessä Betsy aina poseeraa jokaisen Leivontaviikon jakson alussa. Portaiden yläpäässä seisoo nyt hoikka ruskeaverikkö, joka pitelee käsissään muistilehtiötä tukitelineessä. On vieläkin vaikea käsittää, että olen oikeasti täällä Grafton Manorissa, enkä keskellä jotakin päiväunta. Kaiken harjoittelun jälkeen, uhrattuani elämäni parhaat vuodet kakuille, piirakoille ja tortuille. Käytettyäni niin paljon aikaa sokerimassan vaivaamiseen, pursotellen päiväkaudet koristekuorrutusta alustalevyille, kunnes jokainen vihreä viiva ja kukan terälehti, jokainen vaaleanpunainen ruusunnappu on aivan täydellinen. Nyt se kaikki palkitaan. Hannah Severson Eden Lakesta, Minnesotasta on valittu osallistumaan Leivontaviikkoon.

MURHA RIPAUKSELLA KANELIA

Huippusuositettu tv-ohjelma Leivontaviikko on edennyt kymmenenteen tuotantokauteensa saakka. Sarjan juhlakauden kuvaukset alkavat syrjäisessä mutta loisteliaassa kartanossa Vermontissa rakastetun juontajan Betsy Martinin johdolla. Hyväntuulinen ohjelma saa kuitenkin äkkikäänteen heti kuvausten ensimmäisellä viikolla, sillä lavasteista löydetään kuvaustauolla ruumis.

Epäiltyinä ovat Betsyn ja hänen juontajaparinsa ohella kuusi äärimmäisen kunnianhimoista kilpailijaa, joista jokainen takuuvarmasti puukottaisi toistaan kakku-lapiolla selkään voittaakseen Leivontaviikon Kultainen lusikka -pääpalkinnon.

Ohjelman rahoittajien painostuksen alla Betsyn täytyy jatkaa ohjelman luotsaamista käynnissä olevasta murhatutkinnasta huolimatta, ja pian alkaa näyttää siltä, ettei tuotantokautta saada purkkiin ilman lisäruumiita.

Jessa Maxwellin esikoisromaani *Kultainen lusikka* on tositv:n maailmaan sijoittuva murhamysteeri, joka yhdistelee täydellisessä sopusoinnussa sekä Masterchefiä että Agatha Christien dekkareita ja saa lukijan katsomaan leppoisia kokkausohjelmia aivan uudella silmällä.

ISBN 978-952-376-791-1

84.2

www.bazarkustannus.fi